

Í tí frálíkt væl úr höndum greidda programminum stóð at lesa um Requiem sum so, og um Verdi sjálvan, og eisini tað hevur stóran týðning í einum sovordnum føri, tí ta so stóru partur av Føroya fólki kemur til tvær fullsettar konsertir at lýða á, so vil helst ein góður partur verða fólk uttan nærri innlit í hví, nær, hvar og hvussu eitt slíkt verk er skriva. Og skalt tú fáa sum mest burtúr er gott at vita sum mest, um hvat tað er tú hoyrur.

Giuseppe Verdi var einamest ein stóru opera-komponistur og tí má sigast at hetta requiem er eitt rættuliga serstakt verk frá hansara hond. Men fyr okkum í okkara tíð er tað ein fyrimunur at eitt tilíkt so langt og drúgvfært verk er vorið til í tí romantisku tíðini, tí tað so inniheldur elementir av øllum klassiska tónleikinum upp ígjøgnum tíðirnar, líka til tað bleiv skriva í 1874. Har er alt líka frá gregorianskum tónum og Bach, til nýggjari klangir, og tað gevur móguleika fyri nógv stórri stemningsskiftum, enn um tað t. d. var skrivað í einari eldri, tónleikaliga meira siðbundnari tíð. Verdi megnar í hesum verkinum, á fyrimyndarlígan hátt, at skapa tann anda sum liggur í tí fyriliggjandi tekstinum, uttan at tað á nakran hátt verður troystandi.

Tá fólk fara undir at framföra eitt so stórt verk, og tú frammanundan týðiliga fært at vita at henda framförlan er nakað stórt og gott, ja enn tá tað størsta klassiska tónleikatilíkið sum verði hevur her á klettunum, so má man eisini finna seg í, tónleikarliga, at verða sammett við tey heilt stóru. Men tónleikur eigur eisini at verða eitt upplivils uttan ov nógvur órogvandi tankar um hetta og hatta, og her var framförlan perfekt. Har var megi í teimum kraftmiklu passagunum og friður yvir teimum stilla og innarligu, og skiftini millum tey ymisku huglógini bar brá av drúgvvari og gjøllari innstuderung. Áhoyrarin bleiv tikin við á eina stóra tónleikabylgju, sum eg, í hesum føri, helt tað verða synd at bróta av við einum stóðgi mitt í. Requiem brotnaði líkasum í tvey og var ikki eitt samanhangandi upplivils. Men sjálvandi skuldu fólk hava høvi at strekkja sær beini, tí góður hálvurannar tími út í eitt kann, hjá summum, vera leingi at sita. Men tað kendist heilt klárt at áhoyrarir vóru djúpt upptiknir av tí sum fyriførst og tað kendist eisini týðiliga á

lógvabrestunum tá verkið var liðugt framfært. Teir vóru brestir standandi fyri kórið, orkestri, dirigenti og høvuðsfyrirleikaranum Ólavi Hátún. Á tí tónleikarliga síðuni mugu vit, um vit sammeta uppeftir siga at sjálvt um samansetta norðurlenska kórið og Lyngby-Taarbæk Symfoniorkester, eftir førirum, megnadu at skapa eitt gott requiem, so er enn eitt glopp uppeftir til tað sum vit eru vanari at hoyra á innspælingum og stórum konsertum uttanlanda. Serliga í fyrstani kendist kórið

heldur tungt og stírv, og tann latínska úttalan av orðunum bleiv ov „gøtulatínskt“. Men hetta vóru byrjanartrupuleikar, og burtursæð frá at mennirnir vóru eitt sindur veikir tá teir stóðu einsamallir í ljóðmyndini, sungu tey seg væl upp, og helst komu tey samanumtikið so væl frá uppgávu sum til ber. Men tá tað er ein rúgva av smálutum sum myndu eina góða framförlu, so skuldu tey líka havt fingið vart eitt sindur meir uppá at reisa seg upp av stólunum samstundis, einaferð mitt í

stykkinum. Smáting, men eisini ein umráðandi partur, um man vil ganga eftir tí perfekta. Altaná konserin, tá tey poseraðu frammanfyrir fotografinum, gjørdu tey bylgjuna, akkurat sum í fótóbólts-HM fyri tíðina, og tá hoyrði tað seg betur til.

Orkestrið kláraði seg eisini væl, tá hugsað verður um at tað er eittamatörkester. Tað sum eg nevndi í fyrstani við rúminum, ger seg her galdandi. Tí tá salurin í Norðurlandahúsinum á henda hátt verður longur út í Klingruna, so fær

man ikki fatur á tí røttu javnvágini í orkestrinum, um tey ikki sita uppeftir í etagum, sum kórið stóð. Man kemur líkasum at sita niðriundir orkestrinum. Men sjálvandi er ikki pláss at lyfta bæði kór og orkester upp, so úrslitið var, harfrá sum eg sat, at eg stórt sæð ikki hoyrði træblásararnar og messingið, men bara strúkararnar sum jú sita fremst. Men sum eg hoyrði tað, var balansan í orkestrinum góð og har var stórt sæð onki sum kom skeivt fyri. Bara einkulta staðni var

samljóðið ikki heilt perfekt, men minni kann jú eisini gera tað.

Sangsolistarnir vóru eitt kapitil fyri seg. Tey sum heilt klárt gjørdu størst inntryk vóru mezzosopranin Urzula Kryger og bassurin Krzysztof Borysiewicz. Urzula Kryger frambar sin sang sera kensluborið og hon hevði eina pragtfulla rødd sum kendist líka framúrskarandi, bæði tá tað kravdist kraft og megi, og hinvegin eisini tá tónleikurin kravdi eyðmjúkan og kenslubornan sang. Avgjørt heimsklassi; ein tann besta mezzosopranin eg havi hoyrt. Bassurin Krzysztof Borysiewicz var ikki serstakt máttmikil í síni rødd, menn hann hevði ein framburðarhátt og ein klang, sum gjørdi at hvørt orð hann sang var innliva í tónleikinum og tí meining sum liggur í tekstinum. Eisini hansara kropsmál gjørdi at tú kendi at hann var eitt við tónleikin. Allir solosangarnir høvdu format, og sopranin Óluf Kolbrún Harðardóttir hevði eisini eina klára, reina og smiðliga rødd, menn megnaði ikki á sama hátt sum hini bæði at lyfta tekstin harupp tað krevst, fyri at sangurin skal koma heilt út til fjøldina sum lýður á.

Tann minst karismatiski av hesum vælasingarum var tenorurin Jón Rúnar Arason, sum í mun til hini, kendist heldur kroystur og stírvir í sínari framförlu. Tá konsertin var liðug, spurdi eg síðumannin um hetta var eitt stórt upplivils, og hann svaraði mær „JAAAA“ við langum a'íð. Soleiðis høvdu helst allir áhoyrararnir tað, og eg við. Og eftir førirum má sigast at kór og orkester megnadu væl at gera Verdi's Requiem til tað tað er: Eitt megnarverk! Eisini dirigeturin Yaacov Bergman, hevur heilt sikkurt fingið sum allarmest burtúr fólkunum hann hevur arbeitt við, og innimillum var tað bergtakandi at verða í Norðurlandahúsinum.

Eisini tað at tað yvirhøvar ber til at fáa slíkt upp at standa her hjá okkum fáanetu hernoðuri, er allan heiður vert. Hetta er tað besta, (og størsta, ...og helst dýrasta) tiltaki av hesum slagi eg havi hoyrt í Føroyum. Men eg haldi eisini at man eigur at hyggja uppeftir fyri at sammeta seg við tey stóru, fyri á tann hátt at bliva betri. Og sjálvandi er har eitt petti enn. Men vit eru væl á veg.